

[Alfred Kristensen.]

lovforslag, som vi allerede har behandlet her i tinget.

Jeg erindrer, at mit parti havde den opfattelse, at regeringens lovforslag i dets oprindelige skikkelse ubetinget havde det, man kalder en social slagside. Vi kunne ikke godtage dette, at man kun skulle yde delvis dækning til de dårligst stillede, når man foretog reformer. Og det gik vel ret hurtigt op for den højtærede finansminister og regeringen, at hvis man ville søge gennemført reformer — det er nu et altfor stort ord at bruge om de småpillerier, der her er tale om —, måtte man søge politisk hjælp andetsteds fra, og man søgte da hjælp hos og opnåede forlig med de radikale. Heller ikke nu var man sikker på at have politisk dækning, og man indledte da det andet felttog for at få endnu et parti med, og nu var det retsforbundet, man henvendte sig til. Det er vistnok svært at forhandle med dette parti, efter hvad der siges, og jeg synes også, man har indtryk af, at man snart har været enig med det, snart uenig, men tilsidst ser det ud til, at man har fået overtalt dette parti til at lade være med at stemme for enkelte bestemmelser her, imod at det fik ændret lidt på et andet område, nemlig vedrørende børnetilskuddene.

Jeg går altså ud fra, at lovforslaget, som det nu er forelagt, er det, som man kan aflæse af den optrykte betænkning. Som lovforslaget foreligger nu, er der en principiel forskel på dette og det oprindelige lovforslag, hvad børnetilskuddene angår. Mit parti mener, at eftersom de udgifter, som børnetilskuddene skulle erstatte, må beregnes at være lige dyre og belaste budgettet lige stærkt i hele landet, er det urimeligt, at man graduerer tilskuddene efter landkommuner, købstæder og hovedstaden. Vi har ment, at vort forslag, hvorefter man giver tilskud med samme satser over hele landet, var mere rigtigt, således at man herved fik en mindre spændvidde imellem de 3 områder. Mit parti tilstræber ved disse børnetilskud at opnå en virkelig udligning, både socialt og skattemæssigt, af de forskelligheder, som let opstår i vort land.

Med hensyn til forslaget om udskrivning af indkomst- og formueskat, gik regeringens oprindelige forslag ud på skattelettelse, hovedsagelig til de indtægter, som lå over 10 000 kr. op til 20 000 kr., det er vistnok, hvad man i almindeligt politisk sprogbrug

kalder mellemindtægterne. Dette synes ikke at være opretholdt. Såvidt jeg har forstået, har finansministeren i det andet høje ting gjort opmærksom på, at der var sket en fejltagelse fra hans side, som der er glattet noget ud på, men ikke i den grad, som vi mener var rigtigt.

Mit parti kan ikke se rettere, end at de skattelettelse, som der nu må være mulighed for at foretage ikke blot symbolsk, men reelt, må blive sådanne, at det bliver de mindste indtægter, der virkelig får den største skattelettelse. Dette synspunkt har man altså ikke kunnet acceptere fuldtud hverken fra regeringens side, fra radikal side eller fra retsforbundets side. Hvis retsforbundet havde fulgt den politik, det indtil i dag har fulgt — den bagvendte politik, kan jeg sige —, hvor partiet stemmer imod enhver skatteforhøjelse, ville det logisk betyde, at man uvægerlig måtte vente, at det ville stemme for en skattelettelse. Det har det altså ikke villet, og partiet er åbenbart kommet ind på en anden boldgade end tidligere, så det kan blive interessant at se, hvad det vil gøre, når rigsdagen slutter, og vi skal til at tale om den kommende tid.

Det er de spørgsmål, som er regeringen, regeringspartierne, de radikale, retsforbundet og os imellem. Jeg går ud fra — og det er såre naturligt —, at når der er samlet et flertal imod os, når vore ændringsforslag er stemt ned, så er det lige så naturligt og givet, at så må vi stemme for de foreliggende lovforslag, som det er nødvendigt at gennemføre, for at man i det hele taget kan administrere i dette land.

Jeg har til slut blot en ganske lille bemærkning at gøre med hensyn til det, som vi her i landstinget og forøvrigt også, såvidt jeg har kunnet mærke, i det andet høje ting år efter år har talt om, når vi har behandlet lignings- og udskrivningslovene. Vi har opfordret og henstillet, ja, jeg kan næsten sige tigget og bedt den højtærede finansminister om at prøve på at finde former, hvorved der kunne opnås en forenkling af vor skattelovgivning. Det er ikke sket, og jeg beklager i meget høj grad, at det forsøg, den højtærede minister har gjort ved at fremsætte et forslag til en ny statsskattelov, ikke er et virkelig alvorligt forsøg i denne retning. Det løser ikke et eneste problem. Vi kommer aldeles ikke ud af det vildnis, vi er kommet ind i. Det, vi